

عنوان مقاله:

سهم کودکان از شهرسازی پایدار با تأکید بر طراحی مراکز محله

محل انتشار:

اولین همایش ملی توسعه پایدار در مناطق خشک و نیمه خشک (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

حسین حاتمی ابرقوئی - کارشناس ارشد مهندسی معماری و مدرس دانشگاه آزاد اسلامی ابرکوه

رحیمه عظیمی ابرقوئی - کارشناس پرستاری و عضو شرکت مهندسی بوم نقش کویر

لیلا حاتمی ابرقوئی - کارشناس برنامه ریزی شهری و کارشناس اداره تعاون، کار، رفاه و امور اجتماع

خلاصه مقاله:

کودکان ساکنانی از بافت و محله هستند که برای دستیابی به توسعه ای پایدار، باید حضور و زندگی آنان مورد توجه قرار گیرد. کالبد بافت‌های تاریخی هر چند مستقیماً به این مسئله نپرداخته است ولی فضاهای موجود در آن تا حدودی پاسخگوی این میهمانان کوچک خویش بوده است. این مسئله در بافت‌های تاریخی نیازمند تقویت و در بافت‌های معاصر که ویژگی‌های خاص آن باعث شده است ناهماهنگی بیشتری در آن حس شود، نیازمند بازنگری و توجه ویژه می باشد. بهم ریختگی بصری و فقدان کالبد مناسب در بافت‌ها سلامت روانی و اجتماعی کودکان را که تشکیل دهنده نسل آینده جامعه هستند به خطر می اندازد. در این مقاله ضمن بررسی اجمالی وضعیت برخی کشورهای، سعی شده است ضمن بررسی نقاط ضعف بافت‌های موجود، به راهکارهایی برای غنی سازی بافت در این مقوله دست یافت. در این مسیر، گسترش نهادهای اجتماعی و فرهنگی، استفاده از تجربه های دیگر کشورها، اصلاح وضعیت محله های شهری، ایجاد فضاهای فرهنگی، بازی و فضای سبز از جمله مواردیست که می تواند نقش آفرین باشد. لازم به ذکر است با توجه به اینکه بیشتر بافت‌های فرسوده و تاریخی شهرهای کشور ما نقاط ضعف زیادی در راستای تأمین نیازهای کودکان دارند و اصولاً فضاهای شهری مناسبی برای آنان خلق نکرده اند و امروزه در اکثر موارد بحث ساماندهی، بازسازی و احیاء آنها مطرح می باشد، توجه دادن مدیران، برنامه ریزان شهری و طراحان به این امر و ایجاد ذهنیت مثبت در رابطه با اهمیت فوق العاده نیازهای روحی و فکری کودکان، می تواند بعنوان گام نخست برای حل مشکلات تلقی گردد

کلمات کلیدی:

فضاهای شهری، بافت محله، کودک، فضای بازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/177392>

